

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. M. T.**, bytem X, zastoupeného JUDr. Jiřím Sobotkou, advokátem, se sídlem Palackého třída 223/5, Nymburk, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, čj. 050606/2015/KUSK, sp. zn. SZ_050606/2015/KUSK,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, čj. 050606/2015/KUSK, sp. zn. SZ_050606/2015/KUSK, a platební výměr Obecního úřadu Oseček ze dne 2. 1. 2012, č. 1/2012, čj. 1/MP/3/2012, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15.342 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Sobotky, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a postoupenou usnesením městského soudu ze dne 3. 6. 2015, čj. 8 Af 39/2015-13, zdejšímu soudu jako místně příslušnému se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil platební výměr Obecního úřadu Oseček (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 1. 2012, č. 1/2012, čj. 1/MP/3/2012. Tímto platebním výměrem správní orgán I. stupně uložil žalobci zaplatit celkem částku 34.787 Kč na místní poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu kanalizace.

Žalobce předně připomněl, že shora uvedená povinnost se týká zhodnocení stavebních pozemků parc. č. x (vše v k. ú. O.). Proti platebnímu výměru podal odvolání, které odůvodnil tím, že byl dle čl. 8 odst. 2 obecně závazné vyhlášky obce Oseček č. 2/2011 (dále jen

„vyhláška č. 2/2011“) osvobozen od daného poplatku, neboť se na stavbu kanalizace připojil do 1. 1. 2009. Předchozímu vlastníku domu č. p. x vydal stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu kanalizační přípojky k tomuto domu. Žalobce následně nemovitost koupil a stavbu kanalizační přípojky provedl. Ta byla provedena a připojena na obecní kanalizaci před 1. 1. 2009, avšak doposud nebyla zkolaudována a není provozována. Podle žalobce je z hlediska vyhlášky č. 2/2011 rozhodující právě připojení přípojky na stavbu obecní kanalizace, nikoli vlastní provozování přípojky. Tuto podmínku osvobození žalobce splňuje, protože jeho kanalizace je připojena a je funkční. Žalovaný odvolání proti uvedenému platebnímu výměru zamítl s tím, že i přes existenci stavebního povolení bývalá majitelka možnost výstavby přípojky nevyužila a v době prodeje nemovitosti se ke kanalizaci nepřipojila. Toto rozhodnutí žalovaného k žalobcem podané žalobě správní soud zrušil. Žalovaný si pak v dalším řízení vyžádal zprávu stavebního úřadu, podle níž žalobce o vydání kolaudačního rozhodnutí na stavbu kanalizační přípojky dosud nepožádal, a dále zprávu od společnosti Vodovody a kanalizace Nymburk, podle níž uvedená společnost nemá se žalobcem uzavřenou smlouvu o odvádění odpadních vod. Žalovaný pak v návaznosti na to odvolání žalobce opětovně zamítl a platební výměr potvrdil. Žalobce v této souvislosti namítl vady řízení spočívající v tom, že žalovaný si po zrušení svého původního rozhodnutí vyžádal zmíněné zprávy od stavebního úřadu a správce kanalizace a hned poté ve věci rozhodl, aniž by žalobci umožnil se k těmto nově provedeným důkazům vyjádřit dle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), resp. neumožnil žalobci provedení důkazů dalších. Tím žalovaný závažným způsobem omezil žalobce v jeho procesních právech, což již samo o sobě je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalobce hodlal v řízení prokazovat faktické připojení své nemovitosti na kanalizační řad před 1. 1. 2009.

Žalobce dále zpochybnil závěry žalovaného, podle něhož není rozhodující samotné faktické připojení, ale provozované připojení, což žalovaný definuje jako stav, kdy je kanalizační přípojka zkolaudována a provozována na základě smlouvy se správcem kanalizační sítě. Podle žalobce lze jazykovým výkladem čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 2/2011 jednoznačně dovodit, že jediným kritériem osvobození je připojení na stavbu kanalizace, nikoli skutečné provozování přípojky. Pokud by kritériem osvobození mělo být provozování přípojky, nic nebránilo obci Oseček to ve zmíněné vyhlášce uvést. Neobstojí pak ani velmi stručné teleologické odůvodnění žalovaného, že by výklad uplatňovaný žalobcem „*podporoval stav v rozporu s právními předpisy*“, protože by se tak stalo pouze v případě, že by žalobce kanalizační přípojku skutečně užíval. Žalobce však do kanalizační sítě žádné odpadní vody nevypouští, a proto není povinen mít přípojku zkolaudovanou ani mít uzavřenu smlouvu o vypouštění odpadních vod. Nelze jej nutit k tomu, aby si kvůli osvobození od místního poplatku nechal zkolaudovat přípojku, kterou nepoužívá. Žalobce pak zpochybnil i názor žalovaného, že osvobození se vztahuje pouze na poplatníky, kteří osvobození uplatnili při své ohlašovací povinnosti. K tomu uvedl, že čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 2/2011 nic takového nestanoví, naopak osvobození odvozuje od samotného připojení. Výklad užitý žalovaným nelze dovodit ani ze žádného ustanovení zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“). Pokud by i poplatník, který je osvobozen od místního poplatku, musel podat ohlášení dle § 14a citovaného zákona a v rámci ohlášení požádat o osvobození, muselo by to být v tomto ustanovení uvedeno.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul, že obec Oseček v rámci své pravomoci vydala obecně závaznou vyhlášku č. 4/2008 a následně vyhlášku č. 2/2011, kterými upravila poplatek za zhodnocení pozemku možností jeho napojení na stavbu vodovodu a kanalizace, přičemž dodržela formální i materiální požadavky. Žalobce

nesplnil zákonnou povinnost zaplatit uvedený poplatek ke dni vzniku povinnosti a správní orgán I. stupně mu tento poplatek vyměřil. Žalovaný v souladu se závazným právním názorem soudu vysloveným v předchozím řízení ve zrušujícím rozsudku přezkoumal odvolání žalobce v rozsahu požadovaném v odvolání a vypořádal se se všemi uplatněnými důvody. Dle žalovaného žalobce nepochopil právní úpravu místního poplatku za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace, který je dle § 10c odst. 1 zákona o místních poplatcích povinen platit vlastník stavebního pozemku zhodnoceného možností připojení na obcí vybudovanou stavbu vodovodu nebo kanalizace po nabytí účinnosti zákona o vodovodech a kanalizacích. Toto jsou jediná zákonná kritéria pro vznik poplatkové povinnosti, s výjimkou osvobození přiznaných obecně závaznou vyhláškou. Žalovaný dále ve vztahu k námitce týkající se prokázání faktického připojení nemovitosti na kanalizační řad poukázal na to, že žalobce byl od doručení rozsudku naprosto nečinný. Měl několik let na prokazování údajného „faktického připojení“ nemovitosti před rokem 2009, avšak tohoto práva nikdy nevyužil. Žalobce po celou dobu řízení žádné důkazy nenavrl ani neoznačil. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 45/2013-37 týkající e důkazního břemene. Dodal, že v dalším řízení pouze ověřoval nesporné skutečnosti, které jsou žalobci známy a existovaly již v době vydání platebního výměru. Nejde tak o nové důkazy získané v odvolacím řízení. Vyjádření příslušných orgánů pouze potvrdila to, co bylo správním orgánům známo z jejich úřední činnosti. K namítanému nesprávnému právnímu posouzení pak uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel při vyměření poplatkové povinnosti z úřední povinnosti ze zjištěných skutečností, se kterými byl žalobce seznámen. Stavební povolení vydaná na dobu určitou nebyla realizována a lhůta marně uplynula. Žalobce opírá své právní hodnocení o formalistický výklad čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 2/2011. Osvobození od poplatku se však týká pouze poplatníků, kteří osvobození řádně uplatnili při své ohlašovací povinnosti, a kteří se skutečně na kanalizaci připojili, tedy mají přípojku řádně zkolaudovanou a uzavřenou smlouvu o odvádění odpadních vod s odběratelem, tedy přípojku řádně a v souladu s právními předpisy provozují. Předmětem daného poplatku je „zhodnocení stavebního pozemku“, tedy změna hodnoty pozemku v důsledku změny na pozemek s možností připojení. Rozhodným okamžikem je tak skutečnost, od kdy je možno pozemek na vodovod nebo kanalizaci připojit. Obec tak veřejnou stavbou zhodnocuje za peníze všech poplatníků pozemky omezeného počtu vlastníků, je tedy nanejvýše spravedlivé, aby se alespoň část vynaložených společných prostředků do veřejného rozpočtu vrátila výběrem místního poplatku. Žalobci vznikla poplatková povinnost a ten ji dobrovolně nesplnil, proto správní orgán I. stupně vyměřil místní poplatek z úřední povinnosti. Poplatková povinnost žalobce sice vznikla dle vyhlášky č. 4/2008, v době vyměření poplatku již ovšem byla v platnosti vyhláška č. 2/2011. Podle vyhlášky č. 2/2011, zákona o místních poplatcích i daňového řádu byl žalobce povinen uvést i další okolnosti rozhodné pro vyměření poplatku, přičemž takovou okolností je zcela nepochybně i uplatnění případného osvobození. Vzhledem k nečinnosti žalobce ohledně tvrzení případného osvobození správní orgán vyměřil poplatek ze zjištěných skutečností, tedy s přihlédnutím ke zjištěné neexistenci kolaudace a smlouvy o odvádění odpadních vod, což je mezi účastníky nesporné. I kdyby žalobce nárok na osvobození uplatnil řádně a včas nemohl být osvobozen, protože nesplňuje podmínku „*připojení se na kanalizaci do 1. 1. 2009*“, neboť nemá zkolaudovanou, a tedy provozuschopnou přípojku na kanalizační řad, a nemá uzavřenou smlouvu o odvádění odpadních vod. Interpretaci připojení pouze jako provedení stavebních prací bez následného zkolaudování a uzavření smlouvy na odvádění odpadních vod s odběratelem žalovaný odmítl, neboť by tak byl podporován stav rozporu s právními předpisy. Vypouštět odpadní vody lze pouze stavbou přípojky zkolaudovanou a po uzavření smlouvy o odvádění odpadních vod s odběratelem. Žalobce se takovým výkladem v podstatě

dovolává svého protiprávního jednání, avšak s ohledem na zásadu *nemo turpitudinem* nemůže protiprávní jednání vyvolat účinky předpokládané právními předpisy.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného především uvedl, že žalovaný má pravdu v tom, že je na žalobci, aby sám navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, avšak pomíjí, že po doručení zrušujícího rozsudku krajského soudu obdržel pouze dotaz na bankovní spojení pro úhradu nákladů řízení. Následně žalobce vycházel z toho, že žalovaný nevyvíjí žádnou aktivitu, a proto nepovažoval za nutné podat návrh na provedení důkazů. Vycházel mimo jiné z toho, že o předchozím odvolání žalovaný rozhodl po devíti měsících od podání. Žalobce předpokládal, že i nyní bude odvolací řízení trvat delší dobu a že dostane možnost seznámit se s provedenými důkazy a navrhne na základě nich své důkazy. Pokud by žalobce od žalovaného obdržel výzvu dle § 115 odst. 2 daňového řádu, bylo by zřejmé, že žalovaný již vyvíjí v řízení aktivitu, takže by příslušný návrh učinil. Žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgán I. stupně vycházel ze skutečností, se kterými byl žalobce seznámen, ani s tím že stavební povolení vydaná na dobu určitou nebyla realizována a lhůta marně uplynula. Žalobce zahájil danou stavbu do dvou let od vydání povolení, takže stavební povolení nezaniklo, pouze nedošlo ke kolaudaci. Podle žalobce tedy z jeho strany nejde o protiprávní stav, ani nedošlo k marnému uplynutí lhůty.

Ze správního spisu soud ověřil, že správní orgán I. stupně platebním výměrem ze dne 2. 1. 2012, č. 1/2012, čj. 1/MP/3/2012, rozhodl o vyměření místního poplatku žalobci v celkové částce 34.787 Kč za zhodnocení výše již označených pozemků v jeho vlastnictví možností jejich připojení na stavbu kanalizace. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. 2. 2012 odvolání, které doplnil dne 18. 4. 2012. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. SZ_124530/2012/KUSK, čj. 124530/2012/KUSK, odvolání žalobce proti platebnímu výměru zamítl a potvrdil jej. Jak plyne z odůvodnění tohoto rozhodnutí, vyšel žalovaný z toho, že i přes existenci stavebního povolení bývalá majitelka možnost výstavby přípojky nevyužila a v době do prodeje nemovitostí žalobci se ke stavbě kanalizace nepřipojila. Realizace přípojky nebyla s majitelem kanalizace konzultována a dle prohlášení Obecního úřadu Oseček daná nemovitost do 1. 1. 2009 připojena na obecní kanalizaci nebyla. Krajský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 24. 2. 2015, čj. 46 Af 5/2013-28, k žalobě podané žalobcem toto rozhodnutí žalovaného zrušil pro a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Poukázal především na to, že z rozhodnutí není zcela zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, resp. o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění. Zjištění o tom, že přípojka nebyla do 1. 1. 2009 připojena, žalovaný kromě převzetí závěrů stanoviska správního orgánu I. stupně k podanému odvolání nijak nevysvětlil, ani neodůvodnil. Napadenému rozhodnutí dále soud vytkl i to, že v něm chybí jakákoliv úvaha ohledně posouzení věci po právní stránce.

Jak dále plyne ze správního spisu, v dalším řízení se žalovaný obrátil na Městský úřad Poděbrady (stavební úřad) a společnost Vodovody a kanalizace Nymburk. Ve spisu je přitom založeno jednak sdělení stavebního úřadu ze dne 23. 3. 2015, čj. 001315/VUP/2015/JPi, podle něhož žalobce o souhlas s užíváním stavby rodinného domu ani o vydání kolaudačního rozhodnutí na stavbu kanalizační přípojky nepožádal, a jednak vyjádření společnosti Vodovody a kanalizace Nymburk ze dne 23. 3. 2015, zn. EÚ/Han/842, podle něhož žalobce nemá pro danou stavbu uzavřenou smlouvu o odvádění odpadních vod. V návaznosti na to vydal žalovaný výše označené rozhodnutí (napadené nyní projednávanou žalobou), kterým odvolání žalobce opětovně zamítl a platební výměr správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných

námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postupem soudu nevyslovili nesouhlas.

Soud se nejprve v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zabýval procesní žalobní námitkou spočívající v tom, že žalovaný si po zrušení předchozího rozhodnutí soudem obstaral další podklady pro rozhodnutí (sdělení stavebního úřadu a vyjádření společnosti Vodovody a kanalizace Nymburk), aniž by postupoval v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu, podle něhož *„provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků.“* Pokud jde o smysl citovaného ustanovení daňového řádu, které se aplikuje i v případě řízení (rozhodnutí) o místních poplatcích, je nutno poukázat především na to, že toto ustanovení zavádí pro odvolací správní orgán v daňovém řízení (v řízení o místním poplatku) tzv. seznamovací povinnost, jejíž podstatou je povinnost správního orgánu, dříve než vydá rozhodnutí, daňový subjekt seznámit se zjištěnými novými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují; součástí této povinnosti je pak i poskytnutí lhůty k vyjádření k takovým zjištěním. V této souvislosti je nicméně třeba zdůraznit, že tato povinnost se vztahuje na všechna nová skutková zjištění, která mají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. komentář k citovanému ustanovení, in: Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář. I. díl.* Praha: Wolters Kluwer, 2011).

V nyní projednávané věci žalobce argumentuje tím, že se s obsahem doplněného dokazování nemohl seznámit, resp. v reakci na to sám nemohl navrhnout provedení dalších důkazů. Soud má za to, že bylo povinností žalovaného, zvláště konal-li tak v řízení již po přechodném zrušení svého rozhodnutí soudem, aby žalobce s těmito nově vyžádanými podklady seznámil a dal mu možnost vyjádřit se k nim (mezi účastníky není sporu o tom, že s těmito podklady žalobce seznámen nebyl). Řízení před žalovaným správním orgánem tedy bylo stíženo vadou, k čemuž je však nutno poznamenat, že ne každá vada řízení je současně důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu. Pokud totiž soud shledá vadu řízení, bude se však jednat toliko o vadu, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není to důvodem k jeho zrušení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 12/2001-51). V této souvislosti především nelze přehlédnout, že z podkladů vyžádaných žalovaným v dané věci plyne pouze to, že žalobce nepožádal o souhlas o vydání kolaudačního rozhodnutí na stavbu kanalizační přípojky, resp. že nemá uzavřenou smlouvu o odvádění odpadních vod pro danou stavbu. Jedná se tedy o skutečnosti, které byly žalobci zcela nepochybně známy, což je ostatně zřejmé i z úvodní části nyní projednávané žaloby a tam uvedených žalobních tvrzení. Za řádný by tedy bylo možno považovat postup žalovaného, který by žalobci dal možnost se s těmito podklady seznámit. S ohledem na výše vysvětlenou povahu § 115 odst. 2 daňového řádu a podstatu doplněných podkladů je tak možno uzavřít, že zmíněné pochybení žalovaného nemělo vliv na rozhodnutí ve věci samé. Namítá-li žalobce v této souvislosti současně i to, že v rámci daňového řízení hodlal prokazovat faktické připojení své nemovitosti na kanalizační řád, je nutno souhlasit s vyjádřením žalovaného k této žalobní námitce v tom smyslu, že žalobce v odvolání proti platebnímu výměru (včetně jeho doplnění), ani v žalobě samotné, žádné takové důkazy neoznačil (kromě poukazu na stavební povolení vydané v roce 2005 předchozímu vlastníku dané nemovitosti). Neučinil tak přitom ani v nyní projednávané žalobě. Nelze ostatně v této souvislosti přehlédnout ani to, že v souladu s § 112 odst. 1 písm. e) daňového řádu je jednou z náležitostí odvolání *„označení důkazních prostředků k tvrzením o skutkovém stavu, která*

jsou uvedena v odvolání“, jak přitom plyne z výše již uvedeného, žalobce dle citovaného ustanovení nepostupoval a žádné relevantní důkazy k prokázání svých tvrzení neoznačil. Žalobci nic nebránilo důkazy předložit či označit a žalovaný mu v tom nijak nebránil. I s ohledem na takto vymezenou procesní pasivitu žalobce tedy soud námitku týkající se postupu žalovaného v odvolacím řízení nemohl shledat důvodnou.

Další námitky žalobce pak směřují do samotných věcných závěrů žalovaného, podle nichž se osvobození od daného poplatku dle čl. 8 odst. 2 vyhlášky týká pouze poplatníků, kteří osvobození uplatnili při své ohlašovací povinnosti a kteří se současně ke kanalizaci skutečně připojili. Pokud jde o tyto žalobní námitky a spor mezi účastníky týkající se výkladu dílčích ustanovení vyhlášky č. 2/2011, je nutno před samotným vypořádáním těchto námitek poukázat na aktuální judikaturu správních soudů týkající se vzniku (resp. zániku) poplatkové povinnosti v případě poplatku za zhodnocení pozemku možností připojení na vodovodní či kanalizační síť. Jak dovodil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, čj. 7 Af 3/2012-79, z § 10c zákona o místních poplatcích plyne, že ke vzniku poplatkové povinnosti u poplatku za zhodnocení pozemku možností připojení na vodovodní či kanalizační síť dochází okamžikem zhodnocení pozemku, tedy kolaudací příslušného vodovodního či kanalizačního řadu. Od tohoto okamžiku běží prekluzivní lhůta pro stanovení poplatku. Okamžik vzniku poplatkové povinnosti přitom nelze v souladu s principem legitimního očekávání subjektů poplatku vázat na účinnost obecně závazné vyhlášky obce, kterou je poplatek stanoven, neboť by obec mohla stanovit poplatek kdykoliv po zhodnocení pozemku. Městský soud v odůvodnění citovaného rozhodnutí, na jehož argumentaci lze v podrobnostech odkázat, tak dospěl především k tomu, že přímo z § 10c zákona o místních poplatcích vyplývá, že povinnost zaplatit poplatek ze zhodnocení stavebního pozemku vzniká, za předpokladu jeho zavedení obecně závaznou vyhláškou obce, okamžikem zhodnocení pozemku, tedy pravomocnou kolaudací kanalizačního řadu. Tímto okamžikem začíná plynout prekluzivní lhůta k vyměření poplatku, a to bez ohledu na obsah obecně závazné vyhlášky, kterou byl poplatek zaveden. Nebyl-li v době zhodnocení pozemku poplatek obcí zaveden vůbec, poplatková povinnost nevznikne a nemůže vzniknout ani na základě následně vydané obecně závazné vyhlášky. K výše uvedenému lze poznamenat, že citovaná judikatura je žalovanému již známa, neboť v uvedeném řízení u městského soudu vystupoval v postavení účastníka.

Žalobce v nyní projednávané věci shodně jako ve věci rozhodované městským soudem sice výslovně takto nastolenou otázku vzniku či zániku poplatkové povinnosti nenamítl, resp. namítal toliko to, že se na něj poplatková povinnost nevztahuje s ohledem na naplnění důvodů pro osvobození od poplatku. Otázka samotného vzniku poplatkové povinnosti však s namítaným osvobozením od poplatku souvisí a zánik poplatkové povinnosti je soud povinen hodnotit z úřední povinnosti (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 816/07). Jak v této souvislosti plyne ze správního spisu v nyní projednávané věci, užívání stavby „*Odkanalizování obcí Sokoleč, Pňov-Předhradí, Klipec a Oseček*“ bylo povoleno rozhodnutím Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 23. 3. 2007, čj. OŽPZ/796, 1589/07/Tu/Ro, které nabylo právní moci dne 28. 3. 2007. Obecně závazná vyhláška obce Oseček č. 4/2008 o místním poplatku za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu kanalizace nabyla účinnosti dne 1. 1. 2009 a obecně závazná vyhláška téže obce č. 2/2011 o místním poplatku za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu kanalizace (která mimo jiné zrušila zmíněnou obecně závaznou vyhlášku č. 4/2008) pak nabyla účinnosti dne 10. 1. 2011. Z výše uvedeného je zřejmé, že v době zhodnocení pozemků v dané věci (tedy v době nabytí právní moci kolaudačního rozhodnutí týkajícího se kanalizačního řadu)

nebyl sporný poplatek danou obcí vůbec zaveden, tedy v souladu s výše citovanými judikatorními závěry městského soudu poplatková povinnost žalobci vůbec nevznikla. Soud tedy v tomto ohledu vycházel z toho, že v době zhodnocení pozemků poplatek obcí v daném případě zaveden vůbec nebyl. Opak, tedy že by v posuzované době (březen 2007) poplatek obcí zaveden byl, neplyne ani ze správního spisu a nelze jej dovodit ani z vyjádření obce či žalovaného. Ostatně z výše citované obecně závazné vyhlášky obce Oseček č. 4/2008 neplyne (a to ani nepřímě), že by rušila nějakou předchozí obecně závaznou vyhlášku tento poplatek zavádějící. Výše uvedeným závěrům pak svědčí i to, že pokud by taková vyhláška existovala, bylo by nutno posoudit důvody pro osvobození žalobce od uvedeného místního poplatku podle takové obecně závazné vyhlášky a nikoliv dle vyhlášky č. 2/2011.

Pro úplnost pak soud dodává, že i kdyby obecně závazná vyhláška zavádějící daný místní poplatek již v době kolaudace kanalizačního řadu v obci Oseček existovala, musel by se soud zabývat tím, zda nedošlo k překročení tříleté prekluzivní lhůty pro vyměření poplatku dle § 12 zákona o místních poplatcích, ve znění novely č. 229/2003 Sb. (tedy ve znění účinném v době kolaudace kanalizace). Není-li lhůta ke stanovení poplatku přerušena dle § 12 odst. 2 zákona o místních poplatcích, nelze uvedenou lhůtu považovat za splněnou okamžikem, kdy je poplatek vyměřen nepravomocně, ale až jeho pravomocným vyměřením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 42/2004-61). V případě žalobce byl tedy pro účely splnění prekluzivní lhůty daný poplatek vyměřen až dnem 9. 11. 2012, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru správního orgánu I. stupně. Jak již bylo výše uvedeno, ke kolaudaci stavby kanalizace v obci Oseček došlo právní mocí rozhodnutí o užívání této stavby, tedy dnem 28. 3. 2007. Tříletá prekluzivní lhůta by tak ve smyslu § 12 zákona o místních poplatcích začala běžet dne 31. 12. 2007, tedy ke konci kalendářního roku, ve kterém by poplatková povinnost vznikla, a uplynula by dnem 31. 12. 2010. S ohledem na výše uvedené tedy lze uzavřít, že sporný poplatek by byl žalobci i v případě řádného vzniku poplatkové povinnosti vyměřen až po uplynutí lhůty pro jeho vyměření. Bez ohledu na výklad sporných ustanovení vyhlášky č. 2/2011 je tak nutno dospět k závěru, že vyměření daného poplatku žalobci bylo v této věci nezákonné.

Krajský soud v Praze proto v souladu s výše uvedeným žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Postupem dle § 78 odst. 3 s. ř. s. přitom zrušil i platební výměr správního orgánu I. stupně, neboť ten neměl být vůbec vydán (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Aps 2/2008-76). Právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v částce 15.342 Kč. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně zástupce, která se skládá ze tří úkonů právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika k vyjádření žalovaného – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), to vše (vyjma soudního poplatku) navýšeno o 21% DPH ve výši 2.142 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová